

ΤΑ ΩΡΑΙΟΤΕΡΑ ΔΙΗΓΗΜΑΤΑ

ΤΟΥ ΦΡΕΙΔΕΡΙΚΟΥ ΜΠΟΥΤΕ

Η ΑΓΑΠΗ ΤΗΣ ΦΑΥΣΤΙΝΑΣ ΠΡΙΣΚΑ

Ἐπιστολή τῆς Φαυστίνας Πρίσκα, στό θείο καί κηδεμόνα τῆς Τζοζάνη Πρίσκα, χαραμμένη ἀπό τὸ μοναστήρι τῶν Πιστῶν τῆς Ἁγίας Δωρεάς, τὴν 15 Ἰουλίου 1865.

Ἡ θεία Μόννα Σατία

«Μοῦ ἔχετε γράψει, ἄρχοντα Πρίσκα, σεβαστὴ μου θεία καὶ ἀγαπητὴ μου κηδεμόνα, ὅτι ὁ Γρηγόριος Μάτσι σὰς ἐξήγησε νὰ μὲ πᾶρη γυναῖκα του καὶ ὅτι θὰ τὸ θεοφοῦσατε μεγάλη σὰς τρεῖ καὶ εὐτυχία νὰ μὲ βλέψετε ἐνομένη μὲ τὸν εὐγενῆ αυτόν, ποὺ εἶνε μὲν περυσμένος στὰ χρόνια, ἀλλὰ ἑκατοντὸς γιὰ τὰ πλοῦτη καὶ τὴ δύναμι του.

«Μάλιστα ἰδιόθυστα αὐτὸ τὸ γράμμα σας, στὴν ἡσυχία τοῦ κελλιοῦ μου, τὰ μάτια μου βορβορώσανε καὶ ἡ καρδιά μου ἄρχισε νὰ χιτυτᾶ δυνατὰ ὅχι ὡμὸς ἀπὸ χαρὰ...

«Σχετίζω πολὺ πλὴν σὰς ἀπαντήσω. Καὶ κατέβηξα στὸ σινιέρισμα ὅτι καλύτερα θὰ ἦταν νὰ σὰς τὰ ἐξομολογήθῃ ὅλα, καὶ σὰς πῶ γιατί δὲν θέλω νὰ παντρευθῶ τὸν Γρηγόριο Μάτσι καὶ νὰ σὰς ἐξηγήσω, ἐπὶ τέλος, γιὰ ποῦ λόγῳ ἀπειθαρχῶ ἑαυτάκι νὰ φύγω ἀπὸ τὸ ἀνοιχτὸ σας καὶ νὰ ἔλθω νὰ ζιστοῦ καὶ τὸντο ἔδω τὸ μοναστήρι...»

«Ἐνα προῖ—πέρσανε δύο μῆνες ἀπὸ τότε—ἐνὸ πῆγανα στὴν ἐκκλησία μὲ τὴν ἐπιτοσιτὴ γυναῖκα σας καὶ σεβαστὴ μου θεία Μόννα Σατία, ἀναγιγνώσκοντες ὃ ἕνα στενὸ δρωμάκι ἕνα νῆο. Τὸ γλυκὸ τὸν πρόσωπο, τὸ ἐργασκὸ τὸν περισσαστικὸ καὶ τὸ ἐπιπλεῖστον ὑψιστοῦ τοῦ ποῦ ἔκαναν ἀμέσως πολὺ καλὴ ἐντύπωση.

«Ὁ δόμος ποὺ περνοῦσαμε ἦταν πολὺ στενὸς, καθὼς σὰς εἶπα, καὶ ἡ Μόννα Σατία μὲ τραβῆξε ἀπότομα κοντὰ τῆς γιὰ νὰ μὴ ἀποκηλίσθῃ ἐπάνω μου ὁ ἀγνωστός νέος. Ἐγὼ τὰ ἔγασα, βλέποντας τὴ θεία μου τόσο ἐρωμένη καὶ, ἀπὸ τὴν ταραχὴ μου, ἢ σὺννοῦν ἔλασε ἀπὸ τὰ χεῖρα μου... Τότε ὁ νέος ἔβαλε, τὴν πῆρε καὶ μὸς τὴν ἔδωσε κἀνάτως μὴ ἐπιτάχισα τὴν χαριτωμένη, ὥστε χωρογένεσα ἀπὸ ἐγκαρτίστη, χωρὶς νὰ τὸ θέλω, θεία μου, χωρὶς νὰ τὸ θέλω, σὰς τ' ἀράξω... Τὰ βλέμματά μου σιτῶσαν. Καὶ κοκκινίσαντες...

«Ἐντομεταξὺ, ὁ νέος μὰς εἶχε προσπεράσει, χωρὶς ἡ Μόννα Σατία νὰ καταδέξῃ νὰ τοῦ ἀνταποδώσῃ τὸ χωροτίσιμὸ του.

«Ἡ περιέργεια μ' ἔκανε νὰ ρωτήσω τὴ θεία γιατί εἶχε δεῖξαι τόσην ἀντιπάθεια γι' αὐτὸ τὸ παλιόραϊ. Καὶ ἡ Μόννα Σατία μὸς ἀποκριθῆκε τότε ὅτι ὁ νέος ἀνόσιτος λεγότανε Νέλλο Τρότσι καὶ ὅτι ἡ οἰκογένειά του ἦταν ἀπὸ πολλῶν αἰώνων ἐχθρὰ τῆς δικῆς μας...

«Σχετικὸ μὲ τὸ μῖσος αὐτὸ, μὸς ἐξηγήσατε ἡ θεία μου, ἰτάσχει στὴ Βεργονία μὴ πηλὴ προφητεία, ποὺ λέει ὅτι : «Ὅταν μιὰ Πρίσκα καὶ ἕνας Τρότσι, θὰ πιῶν νερὸ ἀπὸ τὴν ἴδια κούπα μῆρος στὸ ἀγάλμα μιὰς Παναγίας, κάτω ἀπὸ τὴν δροσερὴ φυλλοσάϊ ἐνὸς δένδρου, τότε ἡ φυλλία τῶν δύο οἰκογενειῶν θὰ ζαυανερνηθῇ μέσα ἀπὸ τὴν ἔνωση τοῦ αἵματος των. Τὴν πληρὴ ἀπ' τὴν ὁπία θὰ τρέξῃ τὸ αἷμα, θὰ τὴν ἀνοίξῃ τὸ ἴδιο ἀγκάθι ποὺ ἔκανε καὶ τὸ κεφάλι τοῦ Χριστοῦ νὰ ματώσῃ».

«Ὅτ' καταλαβαίνετε, βέβαια, θεία μου εἶ, ὅσον καὶ ἂν κοῦρασα τὸ μυαλό μου, δὲν μπόρεσα νὰ βρῶ τὴν ἴσην αὐτοῦ τοῦ αἰνίγματος, τὸ ὅποιο ἦτο ἀδύνατο νὰ τὸ ἐξηγήσῃ γι' αὐτὴ ἀόμοια ἡ θεία μου. Ἐκεῖνο ὅμως ποὺ μὲ λῆσσε πάρα πολὺ, ἦταν τὸ γεγονός, ὅτι ὁ Νέλλο Τρότσι ἔθεορεῖτο ἐχθρὸς τῆς οἰκογενείας μου.

«Ἡρεπεῖ τώρα νὰ σὰς ὁμολογήσω, ὅτι μὲ τὴν πρώτη ματιὰ ποὺ ἔβριξα στὸν Νέλλο Τρότσι, ἔσχημάτισα γι' αὐτὸν διαφορτικὴ γνώμη. Τὸ βλέμμα του δηλαδὴ δὲν ἐξέφραζε ἐχθρὸς διαθέσεις. Ἀπειναντίας : ἦταν πολὺ γλυκὸ καὶ ἠθεομ.

«Ὅταν γύρισα σπίτι, ἀνεγκάστρα, γιὰ νὰ διώξω ἀπὸ τὸ μυαλό μου τὴν ἀνίμηση τοῦ νέου, γι' ἀνοίξῃ τὴ σὺννοῦν μου καὶ νὰ πέσο ἀπὸ διάβασμα. Ἀλλὰ τοῦ χάκου προσπαθοῦσα νὰ τὸν λημονήσω. Ἡ μορφή του ἦταν διαρκῶς μετροσάϊ μου...»

«Τέλος, ὅταν βράδυνας, ἀπετάσασα νὰ κατέβω στὸν κῆπο, μὲ τὴν ἐλπίδα, ὅτι ἡ νυχτερινὴ δροσιὰ θὰ διέλεγε τὴν ταραχὴ καὶ τὴν ἀγωνία μου. Ἐπληγὰ λοιπὸν κρατῶντας τὸ ἀγαπημένο μου κνηνητὸ γερὰκι, καὶ κἀθήσα κοντὰ τῆς βρύσης, ποὺ βροσκοῦται κάτω ἀπὸ τὸ σκερὸ θλόο ποὺ σχηματίζουν πενήτερι ἀκακίες, πλέκοντας ἐπάνω τὰ καταράσινα φύλλα τους. Τὸ γερὰκι μου πέταξε στὶς πλαϊνὲς ἀγοροδιές...

«Ἦάνο ἀπὸ τὴ βρύση αὐτὴ εἶνε σπῆμένο, καθὼς ἔξερετε, ἕνα μικρὸ ἀγάλμα τῆς Παναγίας, τὸ ὅποιο καθορῆζεται μέσα στὴ διαμνη λῆνη ποὺ σχηματίζουν τὰ νερά σ' ἐκεῖνο τὸ μέρος.

«Ἐαυτάκι, ἐδίψασα καὶ, ἀνασπῶνόντας τὸ μαντίκι μου, ἔσκηρα καὶ ἐθαυτήξα τὸ χεῖρι μου στὸ νερὸ, γιὰ νὰ πιῶ καὶ νὰ δροσισθῶ. Τὴ στιγμή ὅμως ποὺ ἔσκησα, εἶδα μέσα στὸν καθορῆτὴ τῆς λῆνης γι' ἕνα ἄλλο πρόσωπο, Σηροδῆρα τρομαχμένη, γύρισα τὸ κεφάλι μου καὶ εἶδα ἀπὸ πίσω μου τὸν Νέλλο...

«Τὰ βλέμματά μου ἀνασπῶνθκαν ὅπως τὴν πρώτη φορὰ—καὶ κοκκινίσανε πάλι καὶ οἱ δύο μας. Καὶ τότε καταλάβα ὅτι ὁ Νέλλο δὲν ἦταν, δὲν μποροῦσε νὰ εἶνε ἐχθρὸς μου, ἀφοῦ μὲ κοιτάει μὲ τόση τοιμπερότητα...

«Μοῦ ἔληψε νὰ τὸν δώσω λίγο νερὸ νὰ βρεθῆ τὰ χεῖλιά του.

«Ἐβῶλα τότε τὴ ζωῖα μου κἀτό ἀπὸ τὴ βρύση, τὴν γέμισα χυρὸ καὶ δροσερὸ νερὸ καὶ τὸν προσέφερα νὰ πιῇ. Ὑστερα, μὲ τὸν ἴδιο τρόπο, μὸς ἔδωσα γι' ἐκεῖνος νὰ πιῶ.

«Τὸ καθαρὸ νερὸ σπορῆσε στὴν καρδιά μας μιὰ γλυκωτάτη δροσιὰ. Τὸ δυνατὸ ἄρομα ποὺ ἔβγαν στὸν ἀέρα ἢ ἀγοροδιές μὰς εἶχε μεθύσει καὶ τοῦ δύο... Τὰ χεῖλιά μας ἐπαλῆσαν, χωρὶς νὰ τὰ καταλάθωμε... Μὰ, ἑαυτάκι, ἀισθανθήκαμε γι' οἱ δύο ἕνα ἑλαφρὸ πόνο. Τὸ μετρεῖο ἀγκάθι μὰς ἀγοροδιές μὰς εἶχε τασσοῦνισι καὶ τοῦς δύο. Μὰ σταγόνια αἵμα φάνηκε στὸ ἄσπρο μου χεῖρι—καὶ μιὰ ἄλλη σταγόνια κοκκίνισε τὴ μελαρὴ ἐπιπερηίδα τοῦ Νέλλο.

«Ὁ πόνος αὐτὸς μὰς ἐφέθηκε περισσότερο.

«Ἀγκυλιώστηκαμε σφιχτὰ-σφιχτὰ καὶ τὸ χεῖλι μὰς ἐνόθησαν...

«Κατόσον στρέψαμε τὰ βλέμματά μας ποδὸ τὸ ἀγάλμα τῆς Παναγίας, ποὺ μὰς κἀτάξτε ἀπὸ ψηλά, κάτω ἀπὸ τὸν θλόο τῆς φυλλοσάϊς καὶ τὴν ἐπαλῆσθηκαμε ὡς μίσητρα τῆς αἰώνιας ἀγάπης μὰς...

«Ὑστερα, ὅταν χωρίσαμε ὁ ἕνας ἀπὸ τὴν ἀγκυλιά τοῦ ἄλλου, εἶδαν ὅτι τὰ δύο χεῖρα μὰς εἶχαν εἰσθεῖ στὸ μέρος ὅπου τὰ γραστοῦνισι τὸ ἀγκάθι τῆς ἀγοροδιᾶς καὶ ὅτι ἡ δύο σταγόνες τοῦ αἵματος μὰς εἶχαν ἀνακατοθεῖ πάνω στὴν ἐπιπερηίδα μὰς...

«Καὶ τότε περὶ ἀντιλήθηκαμε καὶ οἱ δύο ὅτι ἡ παλιὰ προφητεία γιὰ τὴν συμπλήρωση τῶν δύο οἰκογενειῶν εἶχε ἐπαλῆθῆσαι :

«Μιὰ Πρίσκα κα' ἕνας Τρότσι ἦσαν νερὸ ἀπὸ τὴν ἴδια κούπα κατὸ ἀπὸ τὴ δροσερὴ φυλλοσάϊ ἐνὸς δένδρου, μῆρος σ' ἕνα ἀγάλμα τῆς Παναγίας. Καὶ τὸ αἷμα τους, ποὺ τὸ ἔκαμε νὰ τρέξῃ ἐνα ἀγκάθι—τὸ ἀγκάθι αὐτὸ ποὺ μάτωσε καὶ τὸ κεφάλι τοῦ Χριστοῦ,—ἐνώθηκε πάνω σ' ἀγκυλιώσασά τους !...»

***

«Ἦγασα σπίτι τρομαχμένη.

«Ἐπῆνησα ἀμέσως τὴ θεία μου καὶ τῆς εἶπα τὴ μοῦ σινέθη.

«Ἐκεῖνη ὅμως δὲν ἔδωσε σημασία στὰ λόγια μου. Μοῦ εἶπε μάλιστα νὰ μὴ σὰς πῶ τίποτα, γιατί θὰ θιμοῦναι μὲ τὴν παιδικὴ ἀφέλεια μου...

«Δὲν μποροῦσα, φυσικά, νὰ παρακοῦθῃ τὴ θεία μου. Καὶ ἀπεφάσισα νὰ μὴ μιλῶ. Ἄλλ' ἔπειθί μου ἦταν ἀδύνατο νὰ βαστάξω αὐτὸν τὸν καιμὸ, ἀπομάσια νὰ φύγω ἀπὸ τὸ ἀρχοντικὸ σας καὶ νὰ ἔρθω νὰ ζιστοῦ σ' αὐτὸ ἔδω τὸ μοναστήρι...

«Ὅταν τὸ μάδατε αὐτὸ, μὲ κλέουσατε καὶ μὲ ρωτήσατε νὰ σὰς πῶ γιὰ ποῦ λόγῳ ἔφευγα ἀπὸ τὸν κόσμο. Σὰς ἀπέκρημα τὴν ἀλήθεια, ἀφοῦ εἶπε μὲ εἶχε ἐρωτηθῆ ἡ θεία μου.

«Τώρα ὅμως ποὺ μοῦ λέτε νὰ φύγω ἀπὸ τὸ μοναστήρι καὶ νὰ παντρευθῶ ἕνα ἄντρα ποὺ δὲν τὸν ἀγαπᾶ, εἶμαι ἀποροσομένη νὰ σὰς τὸ πῶ ὅλα, καὶ νὰ σὰς παρακαλέσω, τόσον ἐσὰς ὅσο καὶ τὴν ἀγαπητὴ μου θεία, τὴν Μόννα Σατία, νὰ μὴ ζητήσετε νὰ χωρίσετε διὸ νέους ποὺ ἀγαποῦνται μὲ ἄλη τρεῖ τὴν καρδιά. Ἐξ ἄλλου, ὅπως σὰς εἶπα καὶ παραπάνω, τὸ προαιώνιο μῖσος μεταξὺ τῶν οἰκογενειῶν Πρίσκα καὶ Τρότσι ἔλαψε περὶ νὰ ὑπάσχη, ἀφοῦ ἔγινε ὅτι ἔφευγε νὰ γίνῃ γιὰ νὰ ἐπαλῆθῆσαι ἡ παλιὰ προφητεία...

«Σὰς στέλω, ἀγαπητὴ μου θεία καὶ σεβαστὴ μου κηδεῖνα, μὸς χριστιανικοῦς ἀσπασμοῦς μου, μέσα ἀπὸ τὸ μοναστήρι τὸν Πιστὸν τῆς Ἁγίας Δωρεάς».

ΦΑΥΣΤΙΝΑ ΠΡΙΣΚΑ.

ΦΡΕΙΔΕΡΙΚΟΣ ΜΠΟΥΤΕ

Κρατῶντας τὸ ἀγαπημένο μου κνηνητικὸ γερὰκι, πῆγα καὶ κἀθήσα κοντὰ τῆς βρύσης...